

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'.— ΑΡΙΘ. 132 (27)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

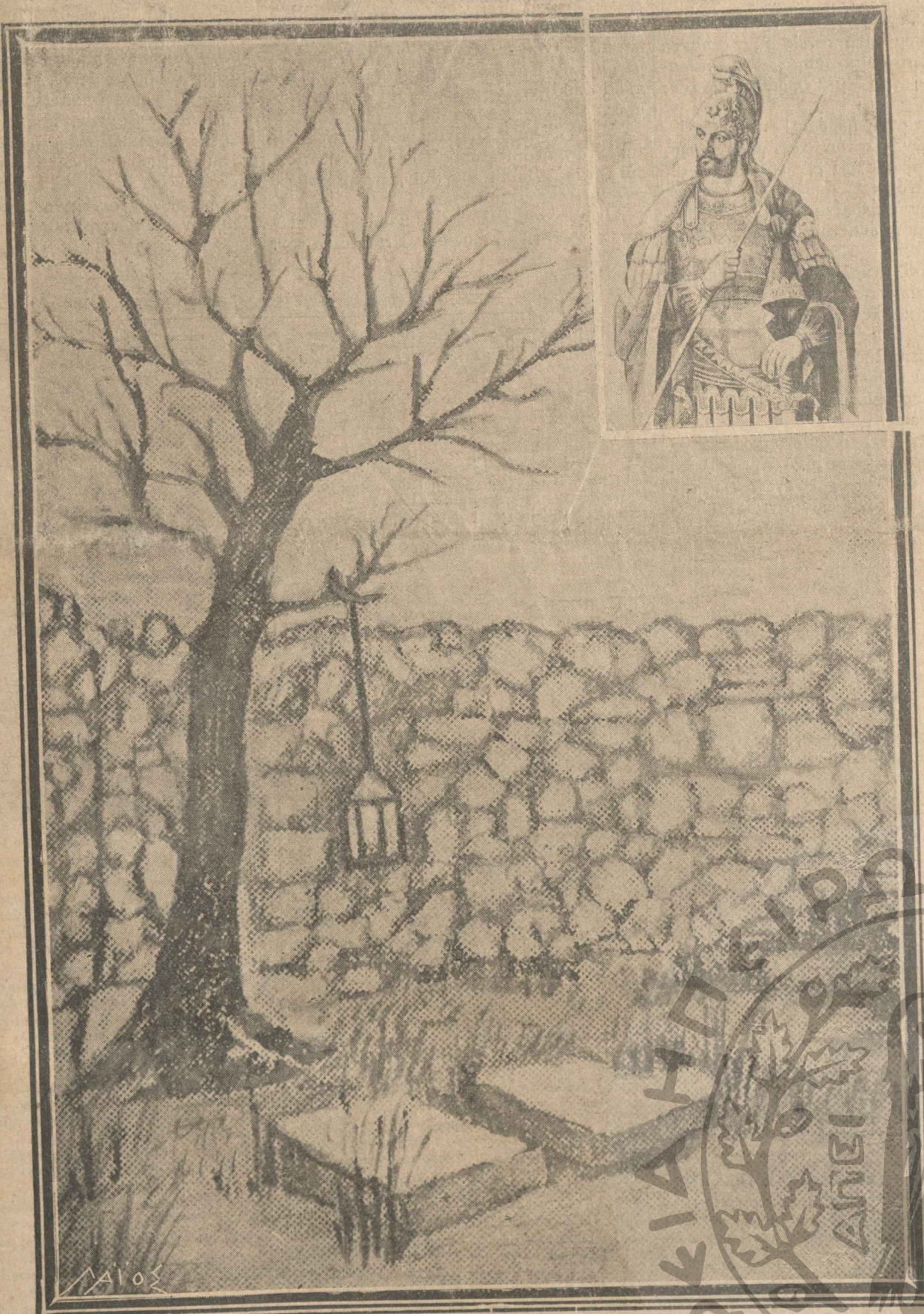
ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΜΑΪΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΘΑΛΩΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Ο τόπος, ὅστις θεωρεῖται ὡς τάφος τοῦ τελευταίου τῶν Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων, Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνάπτει νυκθημερὸν κανδύλη τῇ φροντίδι τῶν ὁμογενῶν. Πρὸς τὰ ἄνω ὁ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

ΚΑΠΟΙΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Στον εγγενή μου...
 * * * ΛΕΩΝΙΔΑ Χ. ΖΩΗ * * *

Σ' ένα σπίτι παλαιό στην πατρίδα μου...
 χρόνια, ένα σφοδρό γεροντάκι, λείψανο μιας εποχής
 περασμένης, των πρώτων ημερών που η Πατρίδα
 έχασε τα γλυκιά της δώρα της 'Ελευθερίας, δ-
 ταν πλέον είχε πάψει να βροντίζει το ήρωικό κα-
 ρυφύλλι.

Μέσ' στη μόνωση και την εγκατάλειψη από
 κάθε φίλο και συγγενή του, κλεισμένος στο ετοι-
 μόρωτο σπίτι με τους χορταριασμένους τοίχους,
 είχε βρει παρηγοριά στις τελευταίες πικραμένες
 ημέρες του να γράφει με τρεμάμενο χέρι, όσο
 τον βροχούσε το μισόβουτο φως των ματιών
 του, γνώμες κι' έντυπώσεις, προστηρήσεις με
 κάποια φιλοσοφική πνοή στην αλότητά του.

Κι' όλα αυτά τα κτερισμένα χειρόγραφα με
 τον δυσκολοδιάβαστο γραφικό χαρακτήρα έπε-
 σαν στα χέρια μου, μαζί με κάτι παλαιές εκδό-
 σεις βιβλίων του Βάμβα, του Νικηφόρου Θεοτό-
 κι, του Δούκα, του 'Αδαμαντίου Κοραή, των σο-
 φών κείνων διδασκάλων του Γένους, που έχρη-
 σίμουν για έσπερες φωτός της σκοτεινίας και
 τυραννικές για την Πατρίδα μας ημέρες.

Απ' τα χειρόγραφα αυτά, τα περισσότερα είναι
 δίχως σημασία.

Με πολύν κόπο εδιώλεξα μερικά και τα παρα-
 δίδα στην δημοσιότητα.

Μέσα στις γραμμές αυτές φανερώνεται μια
 ευγενική ψυχή και κάπως λυρική, με μίαν αν-
 θρωπική, την οποία δεν κατώρθωσε να μαρκάει ο
 χρόνος που γενναίο ολόσπερα τα μαλλιά και τα
 μακρὰ γένεια.

Ε... την 10 του Γενάρη 19...
 Έχει χιονίσει στα βουνά του Πάρνωνα, και
 μέσα στο χαριό πέφτει άραυό το χιόνι, δίχως να
 μπορεί νάν το σπρώξει. Μονάχα στα κλαδιά των
 έλφων κάθονται ή νιβάδες, και μου φαίνονται
 τα γέρινα δένδρα «σαν άνθισμένες μυγδαλιές»,
 όπως είπεν ο ποιητής. Σάν νυφούλες χαρούμενες
 τα έκαστορονίτικα, τα λυπημένα δένδρα, που
 μέρα την ημέρα προσμένουν τον άκούραστο ξυ-
 λοκόπο, να σωρίσει το γέρινο κορμί τους δίχως
 χυμού και κατάξερο στη γης...

Μοιάζω κι' εγώ της χιονισμένης έλης. Μπο-
 ρώ στα μου ανοιχτός ο τάφος, σαν ένα μεγάλο θολό
 σκοτεινό μάνι, με κωτάει προσημένοντάς με, κι' ή
 καρδιά μου μέσ' τον παγωμένο έτοιμο Γενάρη
 είναι σαν χαρούμενο πουλί, όμως κουρασμένο,
 τόσος κουρασμένο...

Ήσυχος κι' εγκαταλειμμένος θά σου παρα-
 δώσω το πνεύμα, Παντοδύναμε, δίχως κανένα πα-
 ράγονο στα χείλη.

ΕΛΛΑΣ

Ήρην είνε ή ψυχή μου και ή Χαρά μέσ' στην
 ερήμωσή μου έως της ύστερης στιγμής ως μη μ'
 άπολειψη. Γρήγορα ως σημάζουν οι παλμοί της
 καρδιάς μου τα αιώνια μεσάνυχτα, αν πρόκειται
 να με συντροφεύεις, κρυερή και κατάχλωμη
 Θλίψη...

17 του Γενάρη
 Την περασμένη νύχτα είχαμε το φοβερότερο
 κρύο.

Άερας, βουή το ποτάμι έχει συνελάρη στο πέ-
 ρασμά του άσ' της χαράς των βουνών δένδρα
 και δένδρα. Ουδένιασσαν όλη τη νύχτα και τα
 σκυλλιά.

Δέν είνε πολλή ώρα που ή γειτόνισσα, μια νη-
 παντρη κοπέλλα, μουφερε κάμποσα κάβρουνα
 για το μαγάκι μου που τόσο πάντα οβυστό.

Σπλαχνική γυναίκα! Τι τό θέλω όμως εγώ;
 Άς μην ήταν σπλαχνική, άς μ' άφηνε έμένα να
 πεθάνω άσ' το κρύο κι' άς κρατούσε την τιμή
 του σπιτιού της. Της προάλλες θέλησα να την
 συμβουλευώ πατρικά, μα εκείνη με κακό πείσμα
 έως το τέλος έκανε την άδωσα και την άνήξερα.
 Λαίπει ο άνδρας της στην Άμερική λίγους μήνες
 τόρσο, κι' αυτή... γρήγορα ξεχασε τον όρκο που
 δωσε στην εκκλησία.

Η ψυχή μου δέν θέλει να δικαιολογήσει δύ-
 ολο αυτό το κορίτσι. Είναι νέα, το αίμα των
 είκοσι χρόνων βράζει μέσα της, κι' ο άνδρας της,
 μεθυσμένος από την άγνωστη τύχη της μακρινής
 γης, την άφησε να κοιμάται ολομόναχη στης πα-
 γωμένης αυτής νυχτιάς. Άλλά ή ψυχή μου φω-
 νάζει, μη θέλοντας διόλου να την δικαιολογήσει.
 Έσότη ή εποχή μου φέρνει μεγάλη πίκρα. Στης
 δικής μας ημέρας δέν ήταν έτσι. Δέκα και είκοσι
 χρόνια έμεναν μακριά άπ' τα σπείτα τους οι νοι-
 κοκυραίοι. Τύχαινε πολλές φορές ένα μήνα ύστερ'
 άπ' το γάμο τους να φεύγουν στης Ξενιτιάς, για
 να μη ξαναγυρίσουν ποτέ πειά. Η γυναίκες τους,
 κλεισμένες σά σπιτικά τους σάν χήρες, έπροσ-
 μεναν μ' άγγελικήν ύπουνοη το γυρισμό του άν-
 δρός των. Κατάλειπτες έφύλαγαν, σάν Έστιά-
 δες, άσβεστη την φωτιά της οικονομικής τι-
 μής. Μηδέν το κατώφλι της πόρτας τους δέν ξε-
 ρανε καλά-καλά. Κόσμος τους διόκληρος τα παι-
 δάκια τους και ή άνατροφή των, ή χριστιανική
 κι' ελληνική άνατροφή των, μοναχ' τους φρον-
 τίδα μαζί με της δουλειές του σπιτιού.

Άγιο και ιερό ήσαν τότε το Έλληνικό σπίτι
 σάν εκκλησία. Κ' ή επιγ'η πανσέσημα έπερί-
 τανε κ' έλάτρευε το σπίτι, όπως οι φανατικοί
 Φαρίσαι στα βάθη των Ίνδιων προσκυνάνε
 τ' άδύτα των άδύτων στούς ναούς των ειδώλων
 των.

Τώρα σέ τοιούτο το μικρό χωριό τα κρεββάτια
 της άνομιας είνε πολλά. Κι' αλλοιμένω μου! δέν
 ήσανε νάκουνα κουφός, ή καλλιτέχνη τα μάνια
 μου νάχανε βυλιένη κάτω άσ' το χώμα....

(Το τέλος εις το φύλλον της Πέμπτης)
 ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΑΞ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΚΡΗ...ΖΩΗ!

ΣΚΟΤΗ

Στο σκλερωτό βιοή του, το σπαρμένο,
 Δένει χορδές, παράφωνα κομμάτια,
 Στυλώνει πέτρα τα δολιά του μάτι,
 Σά κάποιο κόρσο άγνωστο και ένο.

Κυτίζ της σκόρπιας νύκτας του κορούλια,
 Ρίχνει ματιές εις το βιοή του πλάμα,
 Κάτι σφυρίζει το τρελλό το στόμα,
 Και κλαίει, κλαίει... με χαρές, με γέλια!..

Και παίζει! Άλλά ξάφνου 'μένο τοίτσι,
 Και δόξα, θρόνισμα παντού σκορπίζει,
 Δέν του βιοή του τώ γίνεται θανά.

Και ο τρελλός γελά... γελά!.. Δέν τούδαι
 Μιας παληάς ζωής πώς οβύνειν πόθοι,
 Πώς οβύνει της ψυχής; του ή φωνή!..
 Άθήνη.

Άγγελος Χάρις

ΑΝΟΙΞΙΣ-ΝΕΙΑΤΑ

Σγοπερνά ή άνοιξις, το καλοκαίρι φθάνει,
 Τυμνομυρμακί άνοίγουν και μέρα γλυκοχύνουν...
 Μιά ή ζώση του καλοκαιριού τ' άνθάκι θα μαρφή,
 Τα φύλλα των θά πέσουν και πριν να ζήσουν οβύν-
 (γενν.

Σγοπερνά και ή ζώη, τα νελά μας διαβάνουν,
 Άνθοβούν για μια στιγμή, μέρα σκορπών και
 οβύνουν.

Γιατί του βίου οι καύμοι κ' οι πόνοι τα μαρμάρουν...
 Διαβάνουν, κ' έχωσι τ' αίσια των κανένα δέν άβιναν...
 ΕΘΕΓΝΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Άσώτως τις περπονέτω εις τόν Σωκράτην δι-
 δέν είχε χημήτα.
 Δανείσιν από τόν έαυτόν σου, περιρρίων τάς
 δαπάνας σου, τού ειπε ν' ο σφός.

Ο έπί Λουδοβίκου ΙΓ' πρωτατο ιργός της Γα-
 λίας Καρδινάλιος Ρισελιέ, δαδός ήκουε να καη-
 γορσόν τινά, έλεγε:
 Τούλάχιστον ήδύνατο να έμυλ ή διά τόν πόνον
 του έλευθέρως, έστο και άν ο φίλος του τόν παρε-
 ζήγει, νομίζον ότι ο Δεάνδρος κάμνει λόγον διά το
 τραύμα της χειρής του, άν ή έκείνος όμνιει διά το
 τραύμα της ψυχής του.

Πειραιεύς Δικατερίνη Β. Σκορδάνου

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΥΓΓΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

20

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Η ήμερονόπια της Σηστός
 ήτο κατεβωμένη από τον ναυαρό ήμερονόπια της Άλβι-
 δου Λεάνδρου—έως δέν την έργασίαν—να νήνη έξεία
 ή Αφροδίτη και να μείνη ήσυχος άγαμος και παρ-
 ένος. Η ήρω έκείνη εις ένα πυρρον οικοδομηθέντα
 άσ' αυτήν εις τόν έν Σηστό ναόν της Αφροδίτης, την
 ήκολούθησε δέ ή θεοκαινία της Ξανθή. Είς μίαν πανη-
 γυρίαν της θεάς, συνετήθησαν ο Λεάνδρος και ή ήρω
 και ήρωήθησαν, χωρίς να γνωρίζονται. Όταν δέ έμαθεν
 ο ές το όνομα του άλλου, ήτο άγία πλέον, διότι ήσαν
 τραυματισμένοι άνάτοες υπό του έρωτος. Μετά τινά και-
 ρόν, ή θεοκαινία Ξανθή μεταβίβει εις τ' άνακτορα της
 Αφίδου και διαρρίπτει εις τόν Λεάνδρον την προς αυτόν
 άπατην της κυρίας της. Ο Λεάνδρος έξαλλος εκ χαράς
 αναγγέλλει εις την ήρω ότι άσ' την έπισκεψή μίαν
 νύκτα. Πράγματι νύκτα τινά, μετά το μεσονύκτιον, έπι-
 βαίνει πλοκάμιον και πλέει προς τόν ναόν της φίλης
 του. Άλλά δέν ήλπει φρενιζόμενον τόν δάμον της
 και ενόησε το παράπορόν αυτό κλειστόν. Είς μάτην
 άναμένει. Άπείλως τότε επαναπλέει εις την Άφίδον, έπι-
 νομίζων να φθάσει από της αύτης, διά να μη παρήσει
 ήρω από τούς άπαισίους του. Την στιγμήν καί ήν
 ήρω ήρωήθη και ήρωήθη, είδε λευρόν έρευνώμενην τόν
 και ήρωήθη και ήρωήθη μίαν άνδρικήν φωνήν:
 — Άν είσαι σ' ο Λεάνδρος, σπεύσε γρήγορα ν' απο-
 μακρυνής, διότι άπολείπεις.

Πώς είσαι σ' ήρωήθησε ο Λεάνδρος.
 Ο έρωτος έκείνη δέν άπηντησεν, αλλά άπεμα-
 κρύνει ταχύ εις το πάλαιος.

(Η συνέχεια)

Τούτο ήνάγκασε τόν Λεάνδρον να σπεύσει. Ολο-
 δήπως και άν ήτο ο άγνωστος ότοος ναυδάτης, δέν
 ήξευε βέβαια το κακόν του, άφού του έδιδε τοιαύ-
 τήν συμβουλήν.

Άλλά ποιος ήτο;
 — Θεοί! λίστασε, λίστασε επί τέλους τα μυστή-
 ρια! άνέκραξε προς έαυτόν ο Λεάνδρος και διη-
 νόησε ταχύ τώρα προς τόν λιμένα της Άδίδου.

Τρεις ή τέσσαρες ή και δεκατέσσαρες φορές έ-
 στράφη προς τόν πύργον, από του όποιου όλοος ά-
 πεμακρύνον. Ουδέν σημείον έφανέρωνε μεταβολήν.
 Ο πύργος έμενε πάντοτε άκίνητος, σιωπηλός
 και πένθιμος ως τάφος.

Πριν χαράξη ή αύγή, ο βασιλεύς εύρίσκει επί
 της κλήνης του.

Όχι διά να κοιμηθώ, αλλά διά να κοιμίσω τάς
 ένδοχόμας ύποφίας των άνθρώπων τού.

Όλίγον μετά την άνατολήν, ο Προκλής εισήρ-
 χε εις τόν κοιτώνα του Λεάνδρου, έχων μόνος
 αυτός το φιλικόν τουτό πρόνομον.

— Πώς είνε ή πληγή σου; τόν ήρώτησε.
 — Σήμερα με πονεί περισσότερο ή χθές.
 Τούλάχιστον ήδύνατο να έμυλ ή διά τόν πόνον
 του έλευθέρως, έστο και άν ο φίλος του τόν παρε-
 ζήγει, νομίζον ότι ο Δεάνδρος κάμνει λόγον διά το
 τραύμα της χειρής του, άν ή έκείνος όμνιει διά το
 τραύμα της ψυχής του.

Όλη έκείνη ή ημέρα ύπηρεξεν άπόρητος διά τόν
 Λεάνδρον. Τίποτε δέν ήδύνατο να εξήγηση από τα
 συμβαίνοντα. Μόρια υποφία έκέντων την ψυχήν
 του, και έπος όλοι οι άπηλπισμένοι, όστω και ο
 Δεάνδρος έφαντάζετο ότι όλα αυτά έγιναν, διότι ή
 ήρω ή ούδέποτε τόν είχαν άγαπήσει ή έπαυσε
 πλέον να τόν αγαπά.

Άλλ' είχε τάχα δικαίον βασιανίζόμενος από τάς
 σκέψεις αυτές;

Ευτυχέστεροι ήμεις από τόν Λεάνδρον δυνάμεθα
 ν' άνέλθωμεν άμέσως τόν πύργον της Σηστός και
 να ύψωμεν τ' άπέναντι ή ώρα διαδοχικάς του.

Άσ' ής στιγμής άνέτειλεν ο Ήλιος, ή ήρω
 ήναίσε το φωτοδόχον της παραθύρου και άντίκρισε
 την θάλασσαν, την σπινθηρίζουσαν ως εάν έσυρ-
 πολίτο υπό της άνατολής.

Το βλέμμα της διασχίζει τών χρυσών άκτίων
 την βροχήν και περιμένει: ν' άντικρύσει τόν πλοιά-
 ριον, το όποιον θά επαναφέρη την Ξανθήν και τα
 εύχέριατά άγγέλματά.

Το πλοίαριον δέν φαίνεται ακόμη, αλλά τοιού-
 τος δέν φοβεί την ήρω. Η Ξανθή άπουσιάζει από
 της γήινης πρωτας. Διευκτερεύουσιν ίσως εις την
 Άδίδον.

Άν τό έπραξέ, θά ύπηρεξέ βέβαια άνάγκη να τό
 πράξει.

Άλλως ίσως επείστρεψεν εις την Σηστόν και εύ-
 ρίσκειται ήδη εις την άγκλήν του Απολλωνός.

Όπωσδήποτε θά επιστρέψη.
 Άν έχη μέχρι της μεσημέριας, εξάπαντος μέχρι
 της επείρας.

Έν τούτοις έδυσεν ο ήλιος και δέν έφάνη ή
 Ξανθή.

Η κόρη ήρχισε ν' άνηχη.

Ο γέρον Έδουλος εισήλθε περί την έσπέραν εις
 τόν θάλαμόν της.

Η φίλη μας δέν επείστρεψεν ακόμη, είπε χω-
 ρίς να δείξη την παραμικράν άνηχη.

Μοφ φαίνεται ότι βραδύνει.
 Καταγίνεται ίσως εις προσευχάς και εις
 θούλας.

Η ήρω άνόησε την ειρωνίαν και δέν άπηντησε.
 Μετ' όλίγον έμεινε πάλιν μόνη.

Μροσλήθη εις το πάλαιος και παρηκολούθει
 πλάσαν σκιάν, πών σημείον έφανιζόμενον, με την
 ύδαν ότι είνε το πλοίον της Ξανθής.

Ευτύτως και δέν έφάνη.
 Επροχώρησεν ή νύξ. Ο γέρον Έδουλος άνα-
 παύεται εις την κλήνην του. Όλα σιωπούν και ο ά-
 νεμος άκούει. Μόνον ή ήρω άρπυνη και περιμέ-
 νει. Τό μεσονύκτιον παρήλθε και ή ήρω δέν δύνα-
 ται να κοιμηθώ.

Σκέπτεται ότι είνε άνόητον αυτό. Η Ξανθή δέν
 δύναται να φθάσει εις τοιαύτην ώραν. Θά κοιμηθώ
 πάλιν εις την Άδίδον, άν μη εις την Σηστόν.

Έν τούτοις κάτι την κρατεί επί του παραθύρου.
 Η όσα της Άδίδου ίσως.

Ίσως και κάποια τοιλήρα έλπίς.
 Μήπως ο Λεάνδρος έπιβή της λέμβου του και
 έφανισθώ άίφνης κάτω του παραθύρου.

Θεοί! πόσον θεσπέσιον θά ήτο έν τοιούτον
 θαύμα.

Εάν ήρχετο τώρα που είνε μόνη έντελώς και
 τόν έλπεσε κάτω εις τούς βράχους, και τού έρρι-
 πτε το μακρόν σχοινίον, το όποιον χρησιμοεπει διά
 να σώξη, εις ένδοχόμην κλήνην ώραν, τούς ναυα-
 γούντας έκεί περί, και τόν έβούλησε και άνήρχετο
 έκείνος!... Θεοί!... τί γλυκό ύνερον!

Άλλ' ή θάλασσα μένει ήρεμος και τα πάντα ά-
 δρανονδύ κοιμώμενα και μόνη ή ιδική της καρδιά
 πάλει, διότι αυτή μόνον άρπυνη.

Άλλοίμονον εις τούς άτυχούς, τούς έχοντας την
 Μοίραν δυσμενή!

Την χυσομένην νύκτα επείρμενεν ο Λεάνδρος και
 ή ήρω έκοιμήτο, χωρίς να γνωρίζη τίποτε.

Τώρα περιμένει ή ήρω και ο Λεάνδρος δέν
 φαίνεται.

Μόλις την μεσημέριαν της επάυριον έφανισθώ
 ή Ξανθή.

Η ήρω την επείληψεν, ή μάλλον της διετύπωσε
 πικρώς τα παραπόνά της, διότι εδράβυσε να έπι-
 στρέψη.

Άλλ' ή Ξανθή είχε τό ύφος γυναικείας άδικη-
 θελούς.

Στάσου, κυρία μου, ν' άκούσης πρώτον δι'αυ-
 εδράβουνα.

— Ω, επί τέλους, δέν με άνδιαφέρουν οι λόγοι,
 διά τούς όποιους εδράβυσε, όσον αυτό, το όποιον
 σε έστειλα να μάθης. Τούτο έπεί μου μόνον: Μ' ά-
 γάξ.

— Αυτό τό γνωρίζω και πριν φθάσω εις την
 Άδίδον. Άλλά σε άνδιαφέρει ή ιστορία μου περισ-
 σότερον, παρά ή γυνή πληροφορία περί της άγα-
 πής του.

— Μά άνδιαφέρει; Άλλά θά μου πη την είπης βρο-
 δύτερον.

— Κυρία μου, μη σπεύδης, άφες με να έμυλίσω,
 διότι έσα συνέθεσαν είνε σφαρά και θά έρηψα-
 σουν πάρα πολύ την τύχην του άγαπητού σου.

Α, τότε σε άκούω.

Η άγνήτης της Ξανθής είχε περίπου ως έξης:
 Μόλις έσήλθε τόν άνακτορά και διαρρήθη προς
 την παραλία, διά να επιστρέψη εις Σηστόν, εις
 ένα στενόν δρομίσκιον τρείς άνδρες, φέροντες ρά-
 βους βαρείας και φαιές χιτώνας, την διάταξαν να
 σταθώ.

Την ήρώτησαν τό όνομα της και άρ'ό ήκουσαν
 αυτό, της άνήγγειλαν ότι έχων διαταγήν να την

συλλάβουν και να την οδηγήσουν εις ένα μέρος, το
 όποιον ύπεδείχθη εις αυτούς.

— Μή φωνάζεις, της είπαν άμέσως, μή καλέσης
 βοήθειαν, διότι είσαι χαμένην.

— Και με σε μαζί είνε χαμένης και ο βασιλεύς.
 — Ο βασιλεύς... είπε κατά τρεμρός έκείνην.

— Εμπρός, επανέλαβον οι άγνωστοι, άν θέλεις ν'
 αφήσης ήσουν τόν βασιλέα...

— Η καλλιτέρα να μη τόν καταστρέψης, προ-
 σέθηκεν εις άλλος.

— ... Άκολουθήσε μας.

Η άπειλή ήτο τόσον πειστική και τόσος μυστη-
 ριώδης ή ύπόθεσις και πολυπόλοκος ή θέσις της και
 τόση ζωνχρός ο φόβος της να μη προδοθώ το μυσ-
 τικόν του βασιλέως, ώστε ήκολούθησε τούς τρείς
 άγνωστους.

Την οδηγήσαν εις έν οικίαν χαμηλόν και πε-
 παλαιωμένον, το όποιον έφαινετο ως σκαφέν μάλ-
 λον εις την γήν ής οίκος ούκομυθεν διά χερσός άν-
 θρώπου.

Εκεί την έκλεισαν έντός βυρρό θαλάμου, ο ό-
 ποιος έδэхετο μόνον όλίγον φως από ένα μικρόν
 φαγγίτην βλέποντα εις μίαν έσωτερικήν αυλήν.

Την άφήσαν εκεί μέσα επί τινος ώρας μόνην.
 Η άτυχής Ξανθή ούδέποτε εις την ζωή της εί-
 χεν εισέλθει εις τοιαύτην τρώγλην και άν εισήρ-
 χετο, δέν θά ήδύνατο βεβαίως να μείνη πέραν τών
 δύο σιτηρών.

Έν τούτοις επείρμενε τώρα επί δύο και πλέον
 ώρας, μέχρι ότου ήκούθη τριγμός κάποιας εξωτε-
 ρικής θύρας και έφανισθώ υπό το άμφιβολόν φως
 τού φαγγίτου εις άνθρωπος.

Έβουκολούθη όλίγον να γνωρίσει ότι ο άνθρωπος
 έκείνος ήτο ο Προκλής.

— Σ' με οδηγήσεις; έδω; τού είπε με ύφος μέ-
 χρις άγριότητος εξηγγιωμένον.

— Μή άνηχη; κλήη μου, και ούτε θά μείνης
 έδω, ούτε θά κινδυνεύσεις εις τίποτε.

— Αύτή λοιπόν είνε ή νομήδωρυν Άδύδος;
 Σπληνδύονται αι γυναίκες και φυλακίζονται έν
 πλέρει μεσημέρια από άγνώστους άλχητας και κα-
 κοποιούς και τό χειρότερον έκείνοτάς;

— Όλα αυτά τα έπίταξε άνήκου εις έμέ, διότι
 δέν σε συνέλαβεν ουδείς άλλος, παρά έγώ.

— Και τ' αναδέχεται βεβαίως, άφού τ' έμολο-
 γείς.

— Διόλου. Άπ' έναντίας τ' άποκρούω και θά
 πειούη έμείσεως ότι είχα δίκαιον.

— Άλλά τότε πως δικαιολογείς τό έγκλημα σου;
 — Έγκλημα δέν θά είνε, όταν άκούσης την όμο-
 λογίαν μου. Καλή μου φίλη, έμπεσε να σε συναν-
 τήσω πριν επιστρέψης εις Σηστόν.

— Και εφέλεις αυτόν τόν τρόπον;

— Δέν ύπηρεξεν άλλος. Εγώ μέχρι της στιγμής
 αυτής δέν είχα έλευθερίαν να έλθω προσυνηντήσιν
 σου. Εξ'ού σου διεμήνυα, ότι θέλω να σε έμυλίσω
 καί ότι σε παρακαλώ να μείνης, δέν θά τό έπρα-
 τες, φορούμένη μήπως φόρον προσκόμματα εις την
 άποστολήν σου. Δέν μού έμενε συνεπώς τρόπος άλλ-
 λος, ειμή να σε κρατήσω διά της βίας.

— Αυτό δέν είνε άπολογία, είνε θράσος και αυ-
 θάδεια.

— Άκουσε πρώτον τόν λόγον, διά τόν όποιον
 ήθελα να σε κρατήσω.

— Όχι, και αν έμε, δέν θά σωθής από τό αίσχος
 της πράξεώς σου.

— Πούλας, φίλη μου, και μη θεωρείς τραγικόν
 τραγίκα τοιούτο και σημαντικόν.

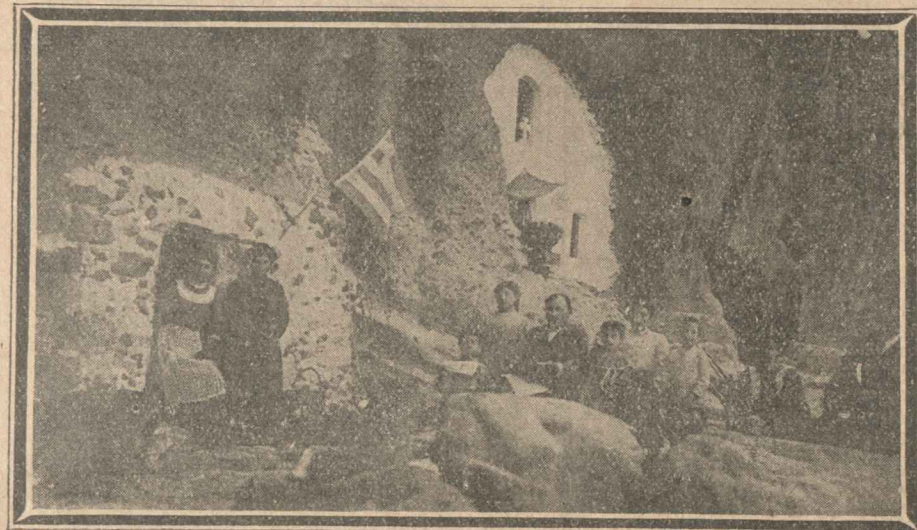
— Τό νομίζεις;

— Ακούσον ο λόγος ήτο ο έξης: Επεί με πα-
 σαν θυζάν...

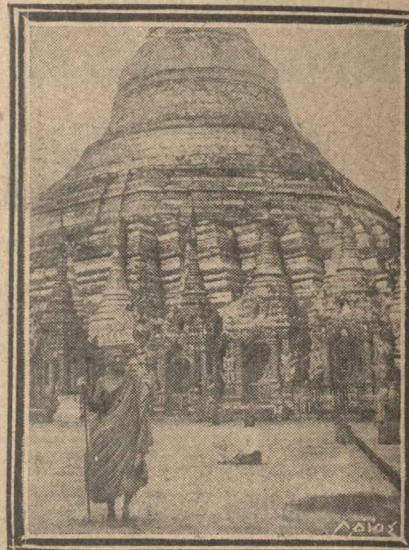
— Θυσίαν έκείνην μου όμως...

— Εστω... να μάθης ότι ή ύπόθεσις, εις την ό-
 ποία άνεμύληθες, θά φέρη μεγάλως συμφοράς, και
 ότι έχεις καθήκον να σπεύσας να σώσης, ότι συ-
 νήθης.

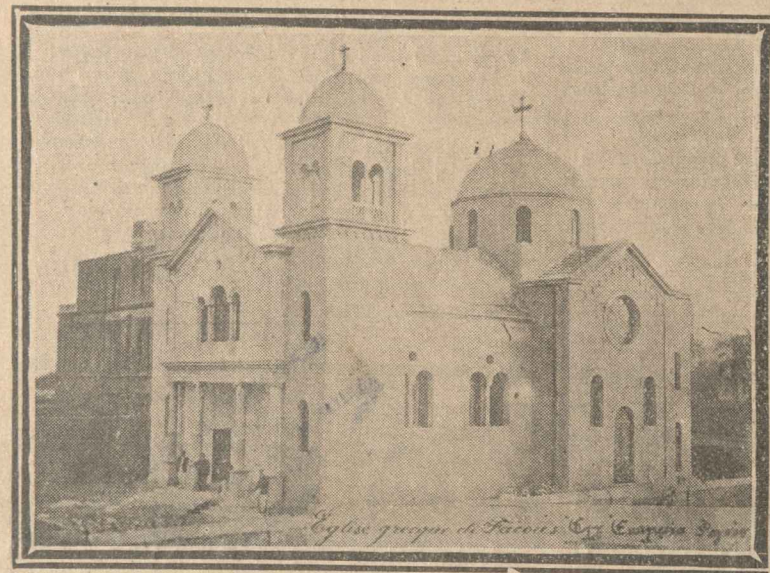
— Εγώ σωσω;

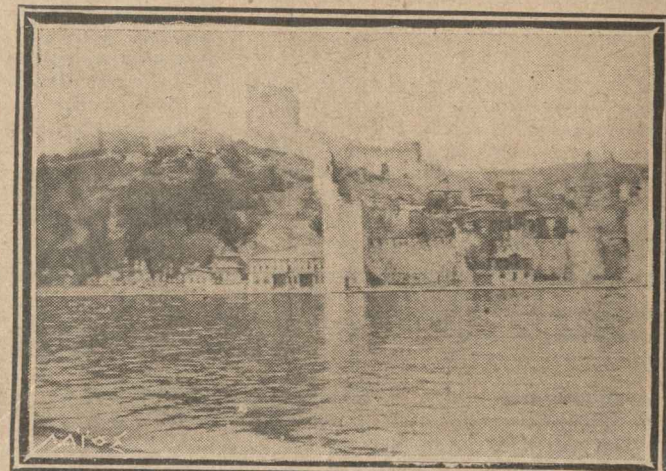
ΘΗΡΑ. — Θεομάρτυρα, κοινὸς «Χριστὸς τὰ δέμη».
(Φωτογρ. τοῦ κ. Ἀντ. Λαγκαδά, ἐκ Θήρας).

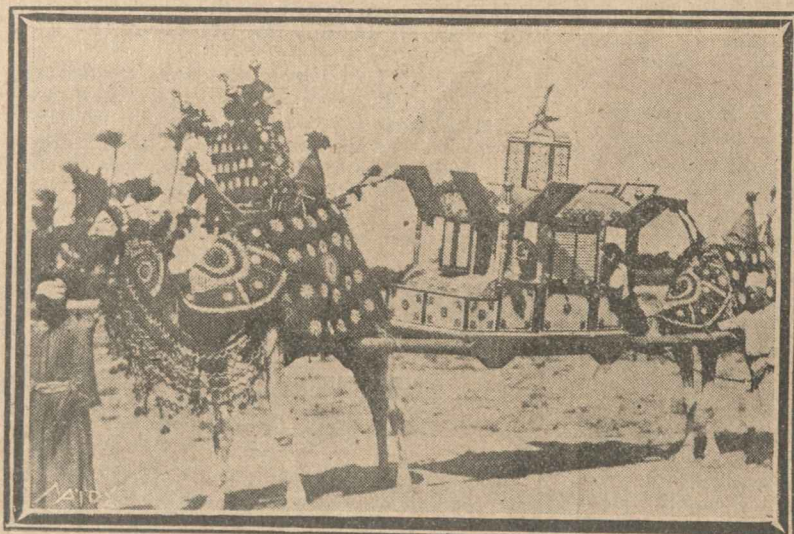
ΝΑΟΣ ΙΝΑΙΚΟΣ.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Φ. Θεοδοῦ, ἐκ Καΐρου).

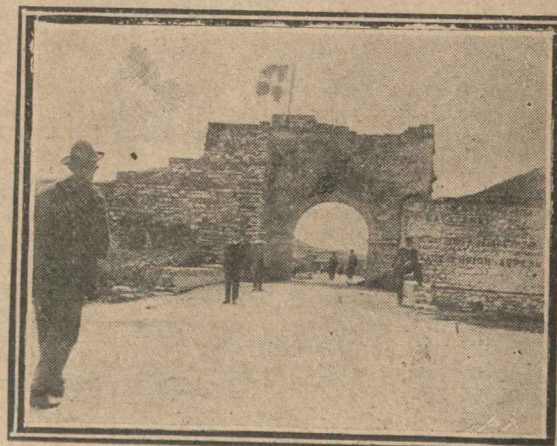
FAOUS (ΑΙΓΥΠΤΟΥ). — Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Ἑλλ. Κοινότητος, οὗ
τὰ ἐργαζία ἐτελέσθησαν τὴν 28 Μαρτίου. (Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Δημόπουλος, ἐκ Faous).

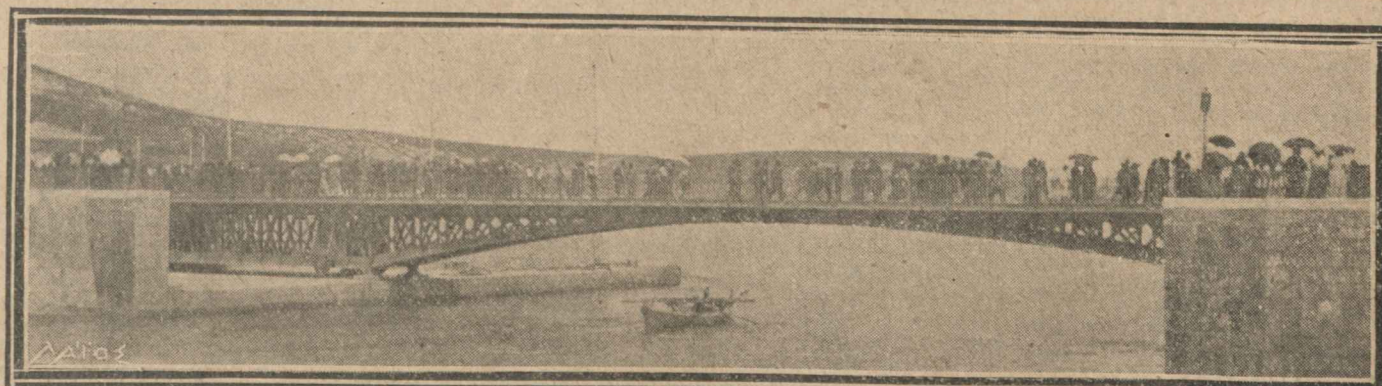
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Τὸ ἱστορικὸν Βουλδωσάστρον.
(Ἀποστ. ὁ κ. Ἡλ. Φωνάκης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως).

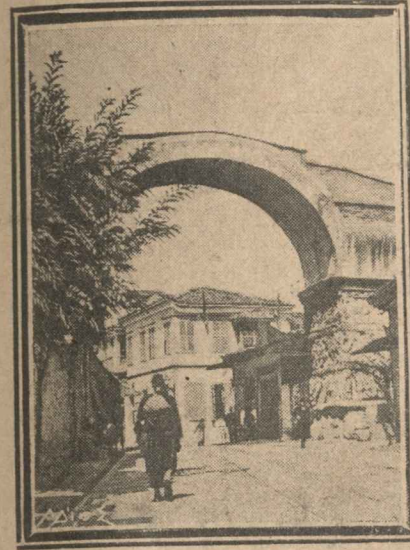
ΛΟΥΞΟΡ (ΑΙΓΥΠΤΟΥ). — Γενήλιος-ποικιλή Ἱδανγνόν.
(Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Τόμας, ἐκ Λουξοῦ).

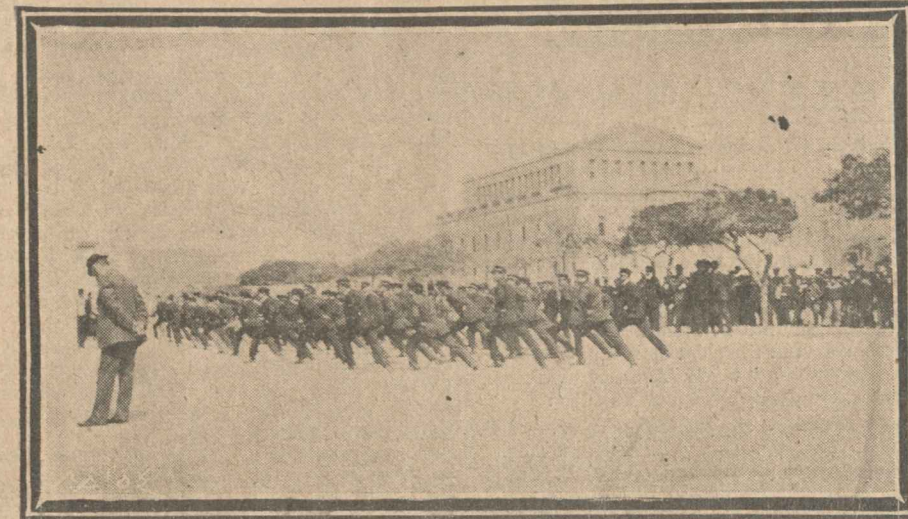
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Ἡ πύλη τῶν τειχῶν.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Β. Βαφειάδου).

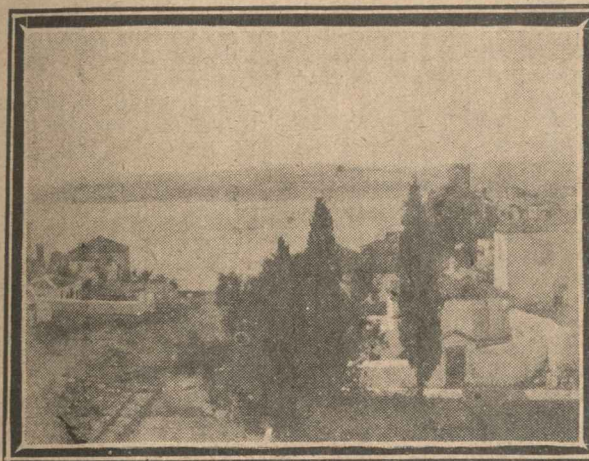
ΧΑΛΚΙΣ. — Ἡ γέφυρα τοῦ Εὐδείου.
(Ἀποστ. Δ. Α. Α. ἐκ Χαλκίδος).

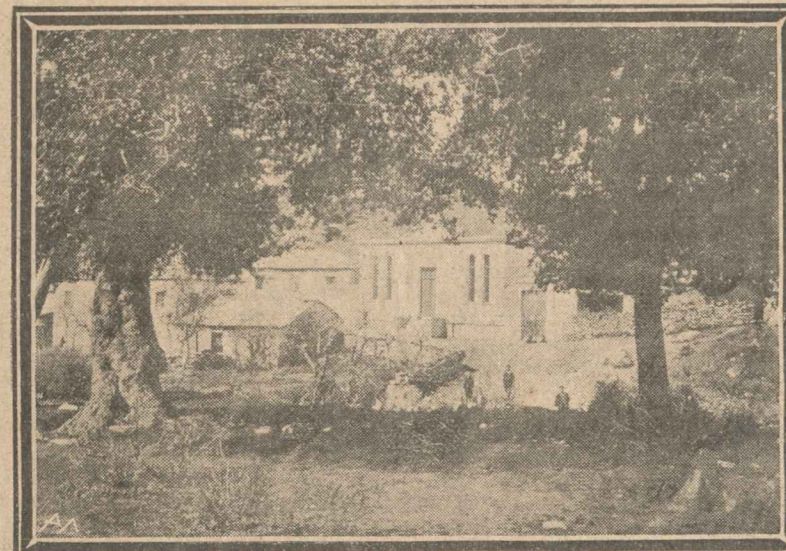
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Ἡ μεγάλη ὁδὸς Καλαμαριάς.
(Ἀποστ. ὁ κ. Ἀλέξ. Λοῦκας, ἐκ Θεσσαλονίκης).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμνασιαρχίας.
(Φωτογραφία τοῦ κ. Γ. Βαφειάδου, ἐκ Ἀθηνῶν).

ΥΑΡΑ. — Ἡ συνοικία «Καμίνια».
(Φωτογρ. τοῦ κ. Γ. Κ. Ρούσσου, ἐκ Ὑδρας).

ΚΕΡΑΣΙΑ (Πηλίου). — Τὸ νέον Δημοτικὸν Σχολεῖον.
(Ἀποστ. ὁ κ. Γ. Παταξής, ἐκ Κερασσίδος).

ΜΕΝΙΔΙΟΝ (Ἀττικῆς). — Οἰκογένεια ἐξ Ἀθηνῶν διασκεδάζουσα κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τοῦ ἐν Μενιδίῳ ναοῦ τῆς Ζωοδότῃς Πηγῆς.
(Φωτογρ. τοῦ κ. Ν. Παρθενίου, ἐκ Ἀθηνῶν).

ΒΟΛΟΣ. — Μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου ἐν μίᾳ ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Πύργου.
(Φωτογρ. Μιχαήλ Λοῦκατος, ἐκ Βολῆς).

ΧΑΛΚΙΣ. — ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ.
(Ἀποστ. Δ. Α. Α. ἐκ Χαλκίδος).

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΓΥΜΝ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Και έφ'ετος μεγαλοπρεπώς έτελέσθησαν οι ετήσιοι παιδικοί και εφηβικοί Αγώνες του Εθνικού Γυμν. Συλλόγου. Κατ' αυτούς παρόντεςσαν πλείστοι εκ των έπιστοιμον και φιλάθλων και καθηγητών των Γυμνασίων. Οι άγωνες έλαβον σχολικόν όλοις χαρακτήρα, χωρίς εις τους συμβούλους αυτού κ. κ. Τζήρον και Γ. Πεσμαζόγλου, οίτινες έθηκαν καλλιτεχνικά κώπella ως έπαθλα των νικητών. Γ' άποτέλεσμα των Αγώνων, άναλόγως των ήλικιών των άθλητών, έχουν τα έξής :

Α' Σειρά Παιδών. Δρόμος 50 μέτρων.—α) Β. Μελάς, β) Δ. Χατζηποστόλος, γ) Κ. Ψιλόπουλος. **Δίμα εις μήκος μετά φοράς.**—α) Σ. Ψιλόπουλος, β) Δ. Χατζηποστόλος, γ) Β. Μελάς. **Δίμα εις ύψος μετά φοράς.**—α) Σ. Ψιλόπουλος, β) Β. Μελάς, γ) Κ. Κλάμης.

Β' Σειρά Παιδών. Δρόμος 60 μέτρων.—α) Δ. Σίδερης, β) Γ. Κοντολέων, γ) Δ. Γεωργίου. **Δίμα εις μήκος μετά φοράς.**—α) Δ. Σίδερης, β) Δ. Γεωργίου, γ) Α. Λεβίδης. **Πάλη.**—α) Τ. Παπαδόπουλος, β) Δ. Σίδερης, γ) Ι. Αναγνωστοπούλου.

Δίμα εις ύψος μετά φοράς.—α) Β. Ρέστης, β) Οδ. Γεωργίου, γ) Κ. Μαλούκος.

Γ' Σειρά Έφηβων. Δρόμος 80 μέτρων.—α) Α. Φακόπουλος, β) Ν. Λαμασκηνός, γ) Ε. Ταυής. **Δίμα εις μήκος μετά φοράς.**—α) Ν. Λαμασκηνός, β) Ε. Φακόπουλος, γ) Ε. Ταυής. **Δίμα εις ύψος μετά φοράς.**—α) Ν. Λαμασκηνός, β) Η. Παπαγεωργίου, γ) Η. Κοντογιώτης. **Δίμα τριπλούν.**—α) Ν. Λαμασκηνός, β) Ε. Ταυής, γ) Δ. Καφετζής.

Πάλη.—α) Ν. Λαμασκηνός, β) Σ. Λέων, γ) Ε. Τράγκας.

Β' Σειρά έφηβων. Δρόμος 80 μέτρων.—α) Γ. Δερόβος, β) Μ. Μελάς, γ) Ο. Γεωργίου. **Δίμα τριπλούν.**—α) Γ. Μελάς, β) Β. Βίτσας, γ) Ε. Φαγκουλιάνης.

Ελληνική διακοπώδα.—α) Ι. Παπαδόπουλος, β) Α. Σμιθ, γ) Κ. Ρομπέσης. **Διδορίον.**—α) Ι. Παπαδόπουλος, β) Β. Παπαδόπουλος, γ) Β. Βίτσας.

Δίμα εις ύψος μετά φοράς.—α) Γ. Μελάς, β) Α. Σμιθ, γ) Γ. Δερόβος, Μ. Μελάς.

Δίμα εις μήκος μετά φοράς.—α) Κ. Ρομπέσης, β) Β. Βίτσας, γ) Ι. Παπαδόπουλος.

Σπάρτακιον.—α) Ι. Παπαδόπουλος, β) Η. Σαμπούνης, γ) Α. Σμιθ.

Δίμα εις ύψος άνευ φοράς.—α) Α. Σμιθ, β) Κ. Ρομπέσης, γ) Ε. Φαγκουλιάνης.

Ακοντισμός.—α) Ν. Αργυρίου, β) Κ. Ρομπέσης, γ) Ι. Παπαδόπουλος.

Δρόμος 175 μέτρων.—α) Ο. Γεωργίου, β) Γ. Μελάς, γ) Ε. Φαγκουλιάνης.

Δίμα εις μήκος άνευ φοράς.—α) Α. Σμιθ, β) Κ. Ρομπέσης, γ) Τ. Δερόβος.

Δίμα επί κοντώ.—α) Ι. Σαμπούνης, β) Δ. Καφετζής, γ) Ν. Αργυρίου.

Ακοντισμός Έλληνικός.—α) Ε. Φαγκουλιάνης, β) Ν. Αργυρίου, γ) Ι. Παπαδόπουλος.

Αγώνες Σχολικά. Α' Συναθροσμία 630 μ. —Συμμετέχον 4 Γυμνάσια ένις της δέ ή όμάς του Α' Γυμνασίου.

Β' άγών τριαιμού (δίκου, δρόμου και άλματος).—Συμμετέχον 4 Γυμνάσια. Είς τον άγώνα τοποτην εύρέθησαν ισοπαλίο οι όμάδες του Α' και Β' Γυμνασίου. Ο τελευταίος άγών μεταξύ των Γυμνασίων τούτων γενήσεται σήμερα, όπως και το άγώνισμα του Πεντάθλου.

Γ. Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ. Έξεδόθη εις τυπος ή ιστορία της έπί τριακοσινεταίαν δόρατος του έπισκόπου Νάξου Γεωργίου Γιακουμή.

—Έξεδόθη το τελευταίον φύλλον του ήθηκοθησκευτικού περιοδικού του Συλλόγου των «Τριών Τεραχών», πλήρες έπαγωγών θρησκευτικών μελετών.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Την παρελθόντα Παρασκευήν έόρτασαν εις τον ναόν του άγίου Έλευθερίου ο Συνέδρομος των Σιδηροδρομικών επαλλήλων.

Σπύρος Παπαδόπουλος

ΑΙΓΙΝΑ.—Διά του άεροπλάνου «Υόρα» άφίκεται την παρ. Κυριακήν ο ύποπτος της Δικαιοσύνης κ. Φικιώρης μετά του Γεν. Γραμματέως κ. Σαρπίδου, και έπισκεψήσαν τάς φυλάκας. Έκ της έπισκεψής των άπεκρίσαν τάς άρίστας των έντυποσων.—Χάρις εις τάς ενεργείας του φιλοπόλιδος Δημήτρου μας ο λιμήν ως και οι λιμενοεργασιές διά φωτίζονται εις τό έξής διά λαμπτήρων των δικτακίων κληρών. Γρ. Μ. Μπαχίος

ΒΟΔΟΣ.—Το παρελθόν Σάββατον διεκόπησαν τά μαθήματα του ένταθα Γυμνασίου ως και των Έλληνικών Σχολείων, ίνα οι μαθηταί προπαρασκευασθώσι διά τάς έπί προαγωγή έτησίας εξετάσεις Μετ' άλλας ημέρας θέλουσι διακοπή και τά μαθήματα της καθ' όλα λαμπρώς λειτουργούσης Έμπορικης Σχολής του Έμπορικού Συλλόγου Βόλου. Είς την έξηστὴν λειτουργίαν της Έμπορικης Σχολής, πλην των άξιότιμων μελών του Έμπορικού Συλλόγου, συντέλεσε κατά πολύ και τό διδακτικόν προσωπικόν της Σχολής, όπερ άπαρτίζονσι οι διακεκριμένοι λόγιοι κ. κ. Κ. Παπαζαχαρίου, διευθυντής και καθηγητής των έμπορικόν, διδάκτωρ των Μαθηματικών και άπόφοιτος της έν Λειψία άνωτάτης Έμπορικης Σχολής, Γ. Σπέρτος, καθηγητής των Φυσικών Έπιστημών, Κ. Χατζηβασιλείου, καθηγητής των Μαθηματικών, Ε. Cohen, καθηγητής της Γαλλικής, Γ. Παρασκευάπουλος καθηγητής της Αγγλικής, Σμ. Δαζαρίδης καθηγητής των Έλληνικών, Άναγ. Αδράς, καθηγητής Έμπορικού δικαίου και Πολ. Οικονομίας, και Ιωάν. Πούλας, καθηγητής της Καλλιγραφίας.

Βασίλ. Παπαβασιλείου

ΙΟΑΚΗ.—Η πόλις μας καθ' έκδοσὴν Κυριακήν παρουσιάζει ζήν μεγαλόπλοον. Ίδιος δέ κίνησις μεγάλη παρατηρείται εν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ μας. Κατά τάς έσπερινάς ώρας πλήθος πολύ συρρέει εις τό έξοχικόν ρωμαϊκόν καφενείον δ «Παράδεισος».

Α. Μπάχος

ΚΑΤΡΟΝ.—Κατά τῆς έβδομάδας τῆν λήξαν έορμηώσαν καθ' έλην τῶν Αιγυπτίων 140 θανατηφόρα κρούματα βίου τούρου.

Γ. Παπαδημητρίου

ΚΑΔΑΜΑΙ.—Την παρ. Παρασκευήν, εόρτην του άγίου Κωνσταντίνου, μετ' έπιστημότης έόρτασαν ο έμύνησις καδ εν Καλοβίο. Τῇ φροντίδι των κ. κ. έπείρεσαν δ ναός εις διακοσμηθῆ θαυμασίως. Χορδές δ άριστα κατηχημένους υπό του καλλιφώνου Ιεροφάντη κ. Παναγιώτου Δεοντακινάκη έψαλιν άρμονικώς τά διάφορα εκκλησιαστικά τροπάρια.—Έπίσης μεγαλοπρεπώς έόρτασε τῆν έπέτειον του εορτήν δ ένταθα Έμπορικός Σύλλογος δ «Ερμής» εν τῇ ναῷ του άγίου Ιωάννου του Προδρόμου, χοροστράτηγον του Αδ. Ιεροκήρυκος Μεσονήτας. Άπαντα τά μέλη του Συλλόγου εν σώματι μετέβησαν τῆν πρωτὴν εις τὸν ναόν και μετά τό πέρας της λειτουργίας άδελφώσαν τά συγκατηήρια των παχενιακόντων εν τῇ αἰθούσῃ του συλλόγου των.

Νικόλαος Γ. Κούρας

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Την παρ. Δευτέραν άνέστη έπιτροπή εις άγόντα α εξατάσεις της γυμναστικής του ένταθα Άρκαίου, τῇ έπιβλήσει του γυμνασίου κ. Δελαπαζό. Την παρελθόντα Παρασκευήν 21 Ματου έπαιάνσαν άμφότεροι α μουσικά, ή μέν εν τῇ κατῷ, ή δ εν τῇ άνω πλατείᾳ. Τῇ νύκτα έψαλιν άγνήθ το άκροάσαν τῶν «Καποδίστριας».

Ιωάν. Δ. Χαλιμεράς.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ.—Την παρ. έβδοσαν έβδομάδα έπαιάνσαν ή Φιλαρμονική εις τῇν πλατείᾳ του «Φλοδοῦ» διά πρώτην φοράν υπό τῆν διευθυνσιν του άρχιμουσικοῦ κ. Ιωάν. Κωνστοπούλου.

Φρόσω Θρόνου

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ.—Η διά τους Παντρυφιακούς άγώνας διακόσμης του Γυμναστηρίου μας άπεπερατόθη. Ος και προηγουμένως έγράφαιμεν, οι άγώες θα άρχίσουν τῇν 29ην και θα λήξουν τῇν 31ην λήγοντες μινός. Πολλοί άθληταί έξ άμφοτέρων των έπαρχιών μας δέ συμμετάσχουν αὐτών.

Νίκος Δ. Κουντουράς

ΚΩΝΙΝΟΙ.—Είς πολλά μέγала εὐρωπαϊκά φύλλα αναγράφεται μετ' έξέλλουσας σημασίας ο θάνατος της άειμνήτου Έλένης Γ. Ζαφειρή, τῆν όποιαν χαρακτηρίζουν με τῇν τριμητῇν προσωνυμίαν της «Μεγάλης Φιλανθρώπου». Ο δ «Χρόνος» των Παρισίων, ονν τῆς άλλου, γράφει και τά έξής : «Η Γαλλία δέν θά λημονήσῃ ποτέ ότι ο άδελφός της Στεφάνος Λαζαρόπουλος, εγκατεστημένος εν Μασσαλίᾳ, είχε δανείσει αὐτοῦς εις τῇν Γαλλίαν ο έκαιτομύρια φράγκων, προσελθόν άρωγός εις τῇν άπελευθέρωσιν της χώρας».

—Ένδιαφέρουσα εἶνα μίς λεπτομέρεια περί του ήρωισμοῦ των Άλβανίων. Αί άτρόμητοι αὐταί γυναίκες, καθ' ή γραφον, τά εὐρωπαϊκά φύλλα, ως άλλαι Σπαρτιάτιδες, κατά τάς μάχας ακολουθούσιν τους συζύγους των, φέρουν εις αὐτοῦς πολεμοφόδια και τροφήν και τους έθαρρύνουν. Συγχρόνως έκτελοῦν χρέη άδελφών του έλεύους, περισυλλέγουσιν τους τραυματίας, πλύνουν τάς πληγὰς των και τάς δένουν με πανιά, τά όποια κόπτουν από τά φορέματα των.

—Ψάλλειν υπό πᾶσαν έπεφιν τελετήν διοργάνωσε εις μνημόσυνον του βασιλέως της Αγγλίας Έδουάρδου ο Έλλ. Σύλλογος «Ερμής» όστις διατελεί υπό άγγλικήν προστασίαν. Η σκηνή και ή αἰθουσα του Συλλόγου διεκοσμήθησαν πανθίμως. Τό μουσικόν μέρος του προγράμματος έτελεσθή με πολλήν συγκίνησιν και έπιβλήθη υπό της κ. Σοφ. Κ. Σκανούδη και της διδός Έλ. Θεοτοκίδου. Ο πρόεδρος κ. Σαρδάκης δημηγόρησεν τῇν λύτην του «Ερμού» επί τῇ θανάτῃ του βασιλέως. Τῇν έπαιμνύσαν λόγον άνέγνωσαν ο κ. Καλαβρύς, σκιαγραφήσας τόν Έδουάρδον.—Με καλός κατηχημένον προσωπικόν και εύσυνείητον εργασίαν, πρό πάντων δέ με

πολύ καλλιτεχνικόν τάλαντον, εξακολούθει να διηγεσάσασιν από τῆς σκηνής του «Βαριετῆ» ή Έλληνική Όπερέτα του κ. Παπαγιάννου, συναγωνισμένη λίαν έπιτυχώς προς έμύσει άλλων της πόλεως.

Αντ. Γ. Αδαμίδης

ΛΑΡΙΣΑ.—Έκλεκτότατον ήτο τό κατά τό άπόγευμα της παρελθούσης Κυριακής εν τῇ πλατείᾳ της Θέμidos, πρόγραμμα τῶν έκτελεσθέντων τεμαχίων υπό της μάπιντας του μουσικοῦ συλλόγου της πόλεως μας, ή διεθνυσίς της όποιας έχει άναστή εις τόν διακεκριμένον μουσικοεξέταστικόν κ. Ερρίκον Ορμπι. Τά έκτελεσθέντα τεμάχια ήσαν κατά σειράν τά έξής : 1) Έμβατήριον «Άσμα καθ' όδόν» του Κοκάν (κατά πρώτην φοράν) 2) «Στρέβλος» 3) «Βοσπείρ εις Μονακό» του Βλεζέ, όσλο διά κορνέταν υπό του κορνέτιστα κ. Β. Ζαΐνα, (κατά πρώτην φοράν) 4) «Καβαλερία Ρουστικάν» 5) «Τό Τροπαινόν» υπό Κοκκίνου, διασκευασθέν διά τῇν μάπινταν υπό του κ. Ερρίκου Ορμπι, (κατά πρώτην έπίσην φοράν παιχθέν). Καί 6) Έμβατήριον Τό ληφθέν μέτρον, όπως καθ' έκδοσὴν Κυριακήν, μεταξύ των άλλων εὐρωπαϊκόν τεμαχίων, έκτελέσθη και εν Έλληνική συνθέσει και μουσικῇ έπεκροτήσῃ πληρέστατα, ως Ικανοποιούν και πάντας άκούοντες όσοι άρέσκονται και έννοοῦσι τόν ρυθμόν της δημόσιας καφενείων δ «Παράδεισος».

Ονειροπολοῦσαν Παρθένον

ΔΑΥΡΕΙΟΝ.—Μετ' μεγαλοπρεπείας έορτάσθη τῇν παρελθόντα Παρασκευήν ή εορτή του άγ. Κωνσταντίνου εν τῇ φερωννίφ νάφ της Καμάρης. Είς τῇν εορτήν παρήσαν και οι δύο φιλαρμονικαί των έταιριών, παιανίσαν διάφορα τεμάχια. Α' παλαιοντικῶτων θέματα όπρτες και ή πορταῖς των μικρῶν μαθητῶν του δημοτικῶ Σχολείου, τοῦ υπό τῶν δημοδιδάσκων κ. Δεϊμέτην, φερόντων μικράς σημαίας ανά χείρας.

Σταύρος Θ. Δημηκάκος

ΜΑΝΩΛΑΣ.—Ο ένταθα έμπορος κ. Ιωάννης Σμυρνιώτης εἶνε κάτοχος του τετάρτου του πρώτου αριθμοῦ του λαχείου του Στόλου.

Δημ. Β. Παπαθανασίου

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ.—Κατ' αὐτάς άφίκεται ή Άθηνών δ άναί έδρουν σύλλογος των Μεγαπολιτών. Τό έσπέρας δέ της εορτής του άγίου Κωνσταντίνου ζαπάνη του συλλόγου έφωταγνήσαν ή πλατεία και α κεντρική δσο διά βεγγαλικών φωτών.

Κωνστ. Π. Καραμάντης

ΠΑΤΡΑΙ.—Αί έργασίαι εν Ριπ διά τους σκοπευτικούς άγώνας τά «Έλευθέρια» προχωροῦσι καταπληκτικώς υπό τῇν έπιβλήσῃ της πρῆς του συσταθισῆς έπιτροπῆς. Ο Διμς Αιγέων έφίσησι πιστώσιν εκ 2 χιλ. δραχμῶν και πολλοί άλλοι συμπλῆνται μας προσέφεραν άρκετά ποσά.—Άφίκεται ένταθα ο διευθυντής του «Κήρυκος» της Νέας Γόρκης διά της θαλαμηγού του «Αυτοστράτης».

—Την παρελθόντα Κυριακήν εν τῇ Κέντρῃ των εργατῶν έπαύθη υπό των μαθητῶν του ιδιωτικοῦ εκπαιδευτηρίου Πατισσοπούλου τό διδακτικότατον έρμα δ «Σωκράτης». Η έκτέλεσις του έράματος έπέτυχεν.

Δάμπος Δ. Δροσδοπούλου

ΠΟΡΤΑΡΙΑ.—Άρκετά έπροχώρησαν αί πρῆς άνέγερσιν του ύδραγωγείου εν τῇ πηγῇ «Μάν» εργασιαι. Μεγάλη περί τῇν πηγήν έκτασις κατέσεν υπό ύδατων, τά όποια δέ συγκεντρωθῆσαν εν τῇ δεξαμενῇ, εκ της όποιας θα ύδρευεται ή καμινώτις μας, θα ποτίζονται οι κηποι και θα κινῶνται οι ύδρομολοι. Τό έργον θα ύπερβῇ τάς 45.000 δραχμὰς.

Σιδος Νότι

ΠΥΛΑΡΟΣ.—Άξιό συγκρατητῆριον εἶνε άπαντες οι διαμνόντες ένταθα υπάλληλοι της Κομποπόλεως μας κ. κ. Σκυτέρης τηλεγραφικής, Δελαχίδης, διευθυντής της άποθήκης του Μονοπωλείου, Κονταχάς, σταθμαρχός, Ματαράγγας, τελωνοφύλαξ, ως και πλείστοι άλλοι, οίτινες τῇν παρελθόντα Κυριακήν οικογενειακήν διοργάνωσαν εκδρομήν εις τῇν έξοχικὴν τοιοθεσίαν «Κρήνην» όπου παρετέθη πλοσίον γεύμα.

Μυροβλήτος έραστής

ΣΥΡΟΣ.—Την παρελθόντα Κυριακήν ο διευθυντής της ένταθα έκδομένης έφημερίδας «Αβήν» κ. Πέτρος Μ. Στεφάνου όμνησεν εν τῇ αἰθούσῃ του εν Άνω Σύρφ συλλόγου δ «Φιλόπατρις» εν μέσφ πυκνοῦ άκροατηρίου «περί της Ιωάννας Δ' Αρκ ήρωίδος του Χριστοῦ και της Πατρίδος».

Αντ. Ν. Ιατροῦ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΚΟΣ (εκ 35 στοιχείων) δι' όλα τά δημοσιεύματα της στήλης ταύτης.—10 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΚΟΣ, έξαιρέτικώς, διά τάς δημοσιεύσεις τάς άφαιρούσας τό δημοσίευμα των ψευδώνυμον.—Αποστέλλονται δημοσιεύματα δυνάμει να ποσέγγηθον.

Παγκόσμιος άνταλ. c. p. Δέχομαι παντα, μόνον με Δας, ίδιως έξ Άγγλιν. Άγαλματοφρον, p. p. Πάρας.

Όστις στείλῃ τῇν καλλιτέαν καλλονήν διά λάβῃ 50 καλλονάς. Έρυνθ. Άγκυραν, Άνδριόσαντα.

Αντ. c. p. μόνον έξ Άθηνών. Σπηγεμ. Άτθίς, Βόιον.

Ανταλ. c. p. Εύανθία Κανάρη, Άρροστίον.

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Η ΓΥΝΗ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΘΑΛΑΜΟΥ

Β.

(Συνέχεια εκ του φύλλον της Πέμπτης)

Λαμβάνον τις τῇν σύντροφον του άνδρός, τῇν πνευματικὴν μητράν και τροφόν της πόλεως, ως προσέδθη εις τά καθήκοντα ταῦτα, και εις ποία ιδεώδη φέρεται ή ψυχή της υπό του πόδου του άρέσκων, δαμιάζει τῇν συμβολήν αὐτῆς και εις τά άλλα εν οῖς ο άνήρ άγωνίζεται. Είς τῇν λυρικὴν ποίησιν ή γυνή ύπερβαλε τόν μέγιστον αὐτῆς μίστην, τόν Πίνδαρον. Πεντάκις εις τά Όλύμπια και τά Ισθμία ένιηκεσ : αὐτὸν ή Κόρινθα, θείας φδῆς φύλλοισιν επί της λίρας κατά τό έδος των άσπλων. Πᾶσα έξοχος γυνή εις τό έδος τουτο και σήμερον καλεῖται Σαπφώ, ως ή Σαπφώ έκλήθη Μούσα.

**Έντα φασι τάς Μούσας ήνδρι και Σαπφώ Δοσβί-
θεν ή δανάτην.**

Οι ήμ, πρόγονοι, έρίζοντες περί πάντων, περί Σαπφῶς μᾶς εἶχον γνώμη. Οίος οίστρος ψυχῆς εν τῇ ύμνῳ της **Άφροδίτης**, όστε να ύπολάβῃ τις ταῦτην άντι έκεινη : και ίσην να προσφέρῃ λατρείαν! Θεῖον πῶρ εύρύο ο έρως εν τῇ παλμῇ της. Άγαπηθεῖσα έμμανός υπό τῶν Άλκαίων, ήγαπασεν έξ ίσου τόν Φάωνα και κατέστη ήρωίς, αμα και θῆμα ζῶο θλιβερόν αισθημάτων. Οὕτω, αισθανομένη και έμμελῶς τόν έρωτα, έρλεσθη οὐς ήτον υπό της έλευθερίας και συνουσίωσας και τόν Τυράνον της Λέβου, έξορισθη και άπέθανεν εν έξορία. Ος, περιώνυμος οσώτους εν τῇ χορείᾳ ταῦτῃ ήθελον καταλέξει τῇν Άρ-
χαίαν Τελεσίαν, κατ' αὐτῇ μοσ' αἰ απέδωκεν αὐ-
τῇ εις τό ήρῳν, εν φ έκκρεψε εις πρόμαχος της πατρίδος. Έπειδή όμως, δι' αὐτοῦ και λυρας δέν κυβερνώνται τά έθνη, αναφέρου τῇν Μελισσαν Άσπασίαν. Πρόσφες εν έν άδωτο άκμή ή Άσπασία, έδίδε τις ησθητικὴν εν Άθήνας και ο οίος αὐτῆς έφημιζέτο ως πνευματικόν έντευκτηρίον. Ο Σωκράτης ένωτιζέτο τῇν βαθεῖαν πηγήν ές ής άνέβλυζεν επί τά χεῖλη της ο λόγος, δ' Αλκιμάχης ατεδαιμάσας τῇν παγκόσμιον γυναικα και ο Περικλῆς άμφοτέρω, λαβὼν αὐτήν τοῦ βίου σύντροφον και του κυβερνᾶν σύμβουλον. Τοσοῦτον ήγάμησεν αὐτήν, όστε και τῇν πρώτην γυναικα διεξέσθη και τόν νόμον ήθετισεν, εν μοίρα παλακίδος τάσσοντα τῇν λαμβανόμενῇν υπό πολίτου ζέτην, και άλλον όμον περί νόδων χάριν των ίδιων τέκνων η κατηγρῆσε. Καί όταν οι έθροί αὐτοῦ καταγρόσαν επ' άσβεστῇ έκείνην, αὐτῇ ή εύλογία, οῦτε ή έπαρτία της οίος του, αλλά τά θερά αὐτοῦ δάκρυα ένδοσούσαν τοῦς δικαστάς. Ο ίος της γλώσσης τότες έξεχέθη άφθονος ένεκα ένός νόμου άλλοτρίου προς της γυναικός τῇν άγειαν και τῇν τιμήν και ή Άσπασία έσοκοφαντήσῃ εἰς εισαγαγοῦσα τῇν άτιμίαν εις τόν οίκον των Άλκιμανίδων. Βραδύτερον αναφέρω άντι άλλης τινός Άσπασίας έταιρος.

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχόθεν, ίδιως εκ Βόλου. Απάνησις άπαλῆς :

Όνειροπολοῦσαν Παρθένον

Δάριον

Ανταλ. c. p. πανταχό

» «ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΔΑΣΟΣ» «

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Μία σκηνή από το θεαματικόν δράμα του Έδμουνδου Ροσσίν, «Τὸ Ἱερὸν Δάσος» τὸ ὁποῖον εἶνε ἀναπαράστασις τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ βίου τῶν Ἀρχαίων Θεῶν, παρεστάθη δε ἐσχάτως εἰς τὸ ἐν Πανοσιότης θεάτρον τῆς Σάροας Μπλεονά.
(Ἐκ τῆς Γαλλικῆς «Femina»)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΕΛΛΑΔΑ»

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

«ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ»

ΝΕΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ